

Lakonrikkominen Suurliikkeenä

(Mukaellen suom. Harlin)

YKSI monista keinoista ansaita elämänsä on lakonrikkominen. Täydellisemmän kuvan tästä kaikesta antaa Edward Levinson-niminen sanomalehtimies, joka kirjoitti kirjan nimeltä "I Break Strikes", jossa hän luo jokseenkin täydellisen kuvan yhdestä hyvin tunnetusta lakonrikkuritoimistosta, jonka omistaja on Pearl L. Bergoff.

Ennenkuin syvennymme täydellisemmin kertomukseen Bergoffista, tehdään pieni kuvaus siitä minkälaista nykyaikainen lakonrikkominen on.

Nykyiset "yksityiset" salapoliisitoimistot ovat melkein järkiään lakonrikkuritoimistoja, mutta varsin suurta on niiden toiminta lakkojen ehkäisemisessä sekä pyrkivät ne niitä kihoittamaan.

Jo aikaisempina todistuksina tästä on kirjaset "Spies in Steel", jonka kiroittaja on Frank Palmer, ja "The Labor Spy", jonka ovat kirjoittaneet Sidney Howard ja Robert Dunn.

Ensimmäinen kertoo meille yksityiskohtaisesti terästrustin kätyrijärjestelmästä ja seuraava yksityiskohtaisesti urkkijoiden toiminnoista työmailla ja unioiden sisällä.

Useasti samat henkilöt toimivat urkkijoina ja sen jälkeen lakonrikkureina kun lakko on alkanut, mutta vieläkin useammin huomaamme että urkkiija pysyy urkkijana ja lakonrikkurina ja rikkureiden suojelijana. Heidän työnantajinaan on suuret yhtiöt, muodostettu aivan näitä tarkoituksia varten. Nämä yhtiöt pitävät suurta joukkoa yhtämittaisesti palkkalistallaan ja vieläkin suurempaa joukkoa silloin, kun suuret työriitaisuudet ovat puhjenneet jollakin alalla.

Kuten jo viittasimme, on heillä kolmenlaisia työläisiä, lukuunottamatta virastopalveljoita. Ensimmäiset toimien etupäässä urkkijana, lakon ehkäisijöinä tai lakkoon kihoittajina sekä myöskin tarpeen vaatiessa lakonrikkurina. Toiset toimien suoranaisesti lakonrikkurina ja joskus pysyihurttanakin, mutta kolmannen luokan muodostavat sellaiset, jotka vain johtavat rikkureita sekä pysyihurtilla, kaikkein viimeisimmässä tapauksessa itse alistuen varsinaiseksi

hurtaksi, mutta aniharvoin, jos koskaan, työhön.

Kuten kaikilla muillakin aloilla, tällä alalla myöskin spesialoituu varsinaiset tehtävät. Tämän kertomuksen ohella julkaisemme muutamia kuvia, kaikki kuuluen "säätyluokkaan" lakonrikkurialalla. Heitä nimitetään "aatelistoksi" ja toimivatkin ne tässä tehtävässä aateleina. Tähän luokkaan ei pääsekään tavallinen työläinen. Siihen kelpaa vain sellaiset miehet, jotka ovat kunnostautuneet jo tätä ennen murhaajina, nuorten tyttöjen raiskaajina, rosvoina ja parempi vielä jos on kunnostautunut gängsteri.

Nämä toimivat, kuten jo sanoimme, suoranaisesti skääppien komentajina, ja heidän ja skääppien välillä on urkkijat, eli kuten tässä maassa heidät parhaiten tunnetaan "stool-pigeonit". Vaikka tunnettu Pearl Bergoff on hyvä kerskailija, hän vähän mainitsee näistä aateleistaan, sillä se on todellakin ihmiskunnan kuonaa ja muodostuu melkein yksinomaan rikoksellisista. Bergoff näistä sanoo että hänen suojelusdepartmenttinsa muodostuu "suurista, hyvää kuria pitävistä miehistä, jotka omaavat millitarista- ja poliisikokemusta".

Kuten huomataan, siinä ei mainita että näiden miesten pääasiallin poliisikokemus on saatu vankilanmuurien sisäpuolella ja vieläpä ristikkojen takana. Toisin sanoen: he ovat murhaajia, huumausaineiden käyttäjiä, kidnäpereiä, rosvoja j.n.e., ja näitä sanotaan aateleiksi.

Lakkojen rikkominen on tuottavaa liikettä. On erikoisesti huomioonpistävää että suuressa kirjallisuuden määrässä, joka on omistettu rahanansaitsemiskeinoille ja Amerikan teollisuuden romanssille, ei ole lainattu yhtään tilaa ammatille, joka on jo monta vuotta ollut ja vieläkin on, erikoisuus ansioalalla. Tämä on järjestetty lakonrikkominen.

Jos työn ja työnantajan välinen riitaisuus kehittyy siihen pisteeseen että lakko alkaa, työnantajalla on kolme mahdollisuutta. Hän voi myöntyä lakkolasten vaatimukseen; hän voi neuvotella heidän kanssaan ja kompromissoida; talkka hän voi päättää rikkoa sen.

Tutustukaa Näihin Lakonrikkureihin

Ylläolevassa kokoelmassa olevat henkilöt ovat "ylösotettuja" lakonrikkureita. Nämä alamaailmasta värvätyt henkilöt toimivat varsinaisten rikkuerien "suojelijoina" ja työskentelevät ryöväyssuunnitelmainsa toteuttamiseksi. Kaikki nämä Bergoffin liipasinmiehet ovat olleet tekemisissä poliisien kanssa ja useat ovat palvelleet tuomioita törkeistä rikoksista.

Jos hän valitsee viimeksimainitun keinon, kuten hän niin usein tekee, hän ei yksinkertaisesti ripusta ilmoitusta tehtaansa ulkopuolelle, että 'miehliä halutaan' ja ryhdy täten saaduilla miehillä teettämään sitä työtä, jota lakkolaiset ovat kieltäytyneet suorittamasta sillä maksulla. Päinvastoin, hän lähettää sähkösanoman lakonrikkuritoimistolle — jos sellaisen toimiston palvelusta tarjoavat miehet eivät jo ole tarjonneet sitä aikaisemmin — ja ryhtyy kauppoihin.

Kun kauppaehdot on hyväksytty, lakonrikkuritoimisto alkaa työnsä. Ei se ole puoleensa vetävä työ; usein ollen verinen ja murhaava, ja sitä pääasiallisesti tekee niin raakamainen roistojoukko ettei sitä kukaan tahtoisi tavata; mutta se on erikosen voittoa tuottava liikeala.

On mielenkiintoista tehdä huomio että tämä liike, jonka olemassaolo riippuu työn ja pääoman välisistä riidoista, löytyy ainoastaan Yhdysvalloissa ja tämän takia on tärkeä tämän maan työläisille analysoida se, sekä keskustella ja päättää sen suhteen.

Tänään parhaiten tunnettu, mutta ei enää laajin, näistä lakonrikkuritoimistoista on Pearl L. Bergoffin johtama. Hänen suuret, paljaat, tyhjännäköiset virastohuoneensa sijaitsevat ulkoapäin komean edustan takana eräässä rakennuksessa Viidennellä Avenuellla.

Viimeisen kahdentoista kuukauden aikana Bergoff on onnistunut tavalla taikka toisella saamaan yleisen huomion kiintymään itseensä ja jos nyt teollisuudesta tehdään yleiskatsaus, niin voidaan hyvin alkaa hänestä. Hän itse väittää olevansa kolmas ja hallitseva lakonrikkurikuningas ja hänen toimistonsa menetelmät hyvin kuvaavat sen alan toimistojen tekniikkaa. Hänen suorasukainen ja perusteellinen menetelmänsä lakkolaisten kanssa on ansainnut hänelle oikeuden titteliiin "Punainen Hirviö" (Red Demon), jonka sanomalehdet antoivat hänelle jo 25 vuotta sitten.

Bergoff tuli länneltä New Yorkiin vuonna 1895, ollen silloin nuori mies, ansaitsemaan elämänsä ja edistymään. Hän ensin työskenteli urkkijana katuvaunuyhtiöllillä, sitten velallisten etsijänä suurille velkakauppaa tekeville osasto-kaupoille. Tämän jälkeen hänestä tuli etsivä ja oli hän Abe Hummellin palveluksessa usein. Hummell tunnettiin New Yorkin lakituvan "itikkana", moralistisesti rappeutuneena laki-

miehenä ja hänet William Travers Jerome syytätäläkimiehenä ollessean passitti vankilaan. Hummell palkkasi Bergoffin Stanford Whiten hengenvartijaksi. Vähän tämän jälkeen Harry K. Thaw ampui tämän kuuluisan arkkitehdin.

Bergoff oli ollut siksi viekas, että oli asettanut omia miehiään myöskin Harry K. Thawn palvelukseen. Tulos oli että hän oli paljon kysytty salapoliisijutun aikana ja piirisyyttäjä Jerome palkkasi hänet apulaisekseen pittsburgilaisen miljoneerin Thawn syytteeeseen asettamisessa. Seurasi riitoja Bergoffin esittämien kulunklaskujen suhteen. Vähän aikaa tämän jälkeen Bergoff lopetti salapolitiistoitimistonsa ja ryhtyi suoranaisesti teollisuusriita-alalle.

Kun Bergoff vuonna 1907 alkoi lakonrikkomisturansa, sen liikealan yleispiirteet olivat jo valmiina, vaikkakaan ei aivan niin pitkälle kehittyneinä kuin ne tänään tunnetaan, eikä niin varmoissa puitteissa ettei huomiokykyinen mies voinut tehdä muutoksia.

Allan Pinkerton ja hänen poikansa jo yli 40 vuotta aikaisemmin olivat alkaneet tämän uran, mutta nämä eivät olleet koskaan tahtoneet kunninkaan titteliiä. Pinkertonit varustivat yhtiölle miehiä "suojaamaan henkeä ja omaisuutta," eikä miehiä ottamaan lakkolaisten paikkoja. He pitivät tärkeänä tätä eroavaisuutta.

Jack Whitehead oli ensimmäinen järjestämään rikkuriarmeijaa kautta maan lähetettäväksi, milloin ja missä hyvänsä syntyi lakko parempien palkkojen ja lyhempien työpäivien puolesta. Hän toimi etupäässä vuoden 1885 vaiheilla.

James Farley (ei nykyinen ylipostimestari) oli hänen seuraajansa. Farley se on joka jätti tälle liikelalalle traditsionin ja useita sellaisia vihattuja lakonrikkureita lohduttavia väiteltä, kuin sekii että nykyaikaiset lakonrikkurit tuntevat ne työt, joihin heidät palkataan ja ovat yhtä hyviä kuin ammatillaisetkin. Farleyn sanotaan olleen urhoollisen ja anteliaan miehen ja hän vaati että jokainen hänen rikkureistaan oppii ammatteja ollakseen omalla alallaan kunnollinen työmies. On myöskin olemassa satu, että Farley ei ole koskaan rikkonut lakkoa työmaalla, jossa lakkolaiset saivat vähemmän kuin kaksi dollaria päivässä palkkaa.

Farleyn viimeinen suuri lakkojenrikkomisyritys tapahtui San Franciscossa vuonna 1907, kun "pieksämätön roska joukko", joka niin suu-

tutti kenraali Funstonin, alkoi kampanjan tar-
koituksella päästä kertakaikkiaan lakonrikku-
reista. Kaksitoista miestä kuoli lakkotappeluis-
sa ja 250 haavoittui. Sen jälkeen Farleyn mie-
het taistelivat "Punaisen Hirviön" komennon
alla ja kahdeksantoista vuoden ajan Bergoffin
nimi oli kaikkein puoleensavetävin nimi lakko-
jenrikkomisalalla.

Burns ja Pinkerton olivat etevämpiä teolli-
sessa urkinnassa; Baldwin-Feltsin miehet toi-
mivat enempi erilaisella alallaan, West Virgi-
nian ja Coloradon kivihiilikaivosalueilla, mut-
ta kun tuli kysymys suuren lakonrikkuriarmeij-
an (ei pyssyhurtain) värväämisestä pienessä
ajassa, tavallisesti ensin kysyttiin Bergoffia.

(Jätketään)

Suoruus

EI ole helppoa lausua asioita suoraan
niinkuin ajattelee. Suoruus vaatii suo-
ran luonteen.

Katso toveriasi silmiin!

Kuten suora viiva on lyhin tie kahden
pisteen välillä, niin myös suoruus on ainoa
selvä ja suora suhde kaikkien ihmisten vä-
lillä. Siinä ei mitään menetä. Suora mies
on aina luotettavin.

Katso toveriasi silmiin!

Suoruus työtoverusten välillä, suoruus
miehen ja naisen välillä, suoruus sinun ja
riitaveljesi välillä on ainoa järkevä tie.

Katso toveriasi silmiin!

Sillä jos sinä niin teet luottaa hän si-
nuun. Ja luottamus on alku molemmin-
puoliseen kunnioitukseen. Tyydyttävää tu-
lostoa ei ole missään eikä koskaan saavu-
tettu ilman suoruutta.

Katso toveriasi silmiin!

Mutta suoruus ei ole julkeutta eikä mi-
kään epäkypsä mielipide. Se on tuiki re-
hellinen mieli ja avonainen sydän, jotka
epämättömästi ilmaisevat puheesi totuu-
den.

Katso toveriasi silmiin!

Tänään — älä horju. Seiso vakaasti ja-
loillasi. Ole suora ja sinä kummastelet mi-
ten hyvin ihmiset ymmärtävät ja kun-
nioittavat sinua. Suoruus, sangen kallis-
arvoinen ominaisuus, on mahdollista kaik-
kien omistaa paitsi yhden — pelkurin.

Ryhdy käyttämään suoruutta hyväksesi.
Lähetä se hankkimaan ruokaa ja asuntoa.
Sano aina sanottavasi suoraan.

Katso toveriasi silmiin!

C. M. Adams.

